

วารสารรัชต์ภาคย์ ปีที่ 11 ฉบับที่ 24 กันยายน-ธันวาคม 2560

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

การจัดการโซ่อุปทานสำหรับการท่องเที่ยวในชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี
Supply Chain Management for tourism in Banchiang Udonthani Province

ผศ.ทัศนีย์ สิริวิทยกุล

ภาควิชาอุตสาหกรรมบริการ คณะบริหารธุรกิจ

Email : kan.ketsiri@hotmail.com

Abstract

The research titled “Supply Chain Management for tourism in Banchiang Udonthani Province” aimed to create sustainable tourism supply chain development guidelines. The research is qualitative study. The data was collected through interviews and observations. The population included (1) tourists (2) community (3) entrepreneurs and (4) government officials. The sample included 72 people. The data was collected via in-depth interviews and observations. It was found that most of tourists came in groups and stayed overnight for one night. They purchased tour packages from homestay groups. Tourists who traveled by personal cars did not stay overnight as they did not have information about accommodation. For physical development, it was suggested that public vehicles should be provided to go in and out to Ban Chiang, universal design should be applied for landscape development, bicycles should be provided for convenience when visiting different areas and value-added activities should be provided for tourists. For information development, it was suggested that social media should be applied for public relations to provide more information and suggestions for visiting different areas and communication sound system should be provided inside a museum. For financial development, it was suggested that e-reservation system should be established. For other development, it was suggested that new products should be developed by maintaining uniqueness which could increase value creation, universal design should be applied to increase universality and meetings should be organized in the community to allow engagement in sustainable tourism supply chain development guidelines with good balance.

Keywords : Supply Chain Management /tourism Entrepreneurs /community

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การจัดการโซ่อุปทานสำหรับการท่องเที่ยวในชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาโซ่อุปทานการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์และการสังเกต ประชากรการวิจัยได้แก่ (1) นักท่องเที่ยว (2) กลุ่มชุมชน (3) กลุ่มผู้ประกอบการ (4) เจ้าหน้าที่รัฐ กลุ่มตัวอย่างรวม 72 คน เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสังเกตพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาเป็นหมู่คณะและพักค้างแรม 1 คืน โดยการจองแพ็คเกจทัวร์กับทางกลุ่มโฮมสเตย์ ส่วนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาโดยรถยนต์ส่วนตัวจะไม่พักค้างแรมเนื่องจากไม่ทราบข้อมูลด้านการมีที่พักแนวทางการพัฒนาด้านกายภาพควรจัดให้มีรถโดยสารสาธารณะเข้าไปถึงชุมชนบ้านเชียง ควรปรับปรุงภูมิทัศน์ด้วยแนวคิดการออกแบบเพื่อทุกคน ควรมีรถจักรยานให้เช่าเพื่อความสะดวกในการเดินทางไปยังจุดชมต่างๆ ควรมีกิจกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วม ด้านสารสนเทศควรมีการนำเอาระบบการสื่อสารสังคมออนไลน์มาใช้ในการประชาสัมพันธ์ข้อมูลให้มากขึ้น และแนะนำการเดินทางไปยังจุดชมต่างๆ และระบบการสื่อสารแนะนำโดยเสียงภายในพิพิธภัณฑ์ ด้านการเงินควรมีระบบการจองที่พักผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ แนวทางการพัฒนาด้านอื่นๆ ควรพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่โดยคงความเป็นอัตตลักษณ์ไว้เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม การปรับปรุงภูมิทัศน์ด้วยแนวความคิดการออกแบบเพื่อทุกคนมาประยุกต์ให้เพื่อยกระดับให้มีความเป็นสากล และควรมีการจัดประชุมชุมชนเพื่อให้มีส่วนร่วมในแนวทางการพัฒนาโซ่อุปทานการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนเกิดสมดุลกันทั้งชุมชน

คำสำคัญ การจัดการโซ่อุปทานสำหรับการท่องเที่ยว/ชุมชนผู้ประกอบการ

บทนำ

จากแผนยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 ภายใต้กรอบการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมของประเทศตลอดจนการบูรณาการงานพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการให้สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว กระทรวงอุตสาหกรรมจึงจัดทำโครงการสร้างสรรค์อุตสาหกรรมเชิงวัฒนธรรม การพัฒนาหมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ เป็นการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวที่ได้เปรียบเชิงวัฒนธรรม โดยมีเป้าหมายให้เกิดหมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ Creative Industry Village :

CIV ที่ประยุกต์ใช้ทุนวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น ผสานความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม สร้างสรรค์เป็นผลิตภัณฑ์และบริการที่เชื่อมโยงกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ธุรกิจท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่จะเป็นเพียงการกระตุ้นเศรษฐกิจชุมชนในแทบทุกมิติ ทั้งด้านสินค้าและบริการ และส่งผลให้ชุมชนที่อยู่ใกล้แหล่งท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ แม้จะมีการให้ความรู้ชุมชนมาอย่างต่อเนื่อง แต่การบริหารจัดการธุรกิจท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างเป็นระบบเป็นศาสตร์แบบบูรณาการ จึงยังมีชุมชนอีกหลายแห่งที่อาจมีความโดดเด่นในเรื่องผลิตภัณฑ์

แต่ขาดความรู้ในการบริหารจัดการธุรกิจ การท่องเที่ยวและกิจกรรมที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวให้ใช้เวลาอย่างเนิบช้าเพื่อเติมเต็มประสบการณ์อันมีค่า หรือมีช่วงเวลาซึมซับความสงบที่อ่อนโยน ท่ามกลางการเคลื่อนไหวอันเป็นปกติของวิถีชุมชน ซึ่งความประทับใจเหล่านี้จะสามารถสร้างพลังการบริโภคทั้งด้านสินค้าและบริการ โดยเฉพาะสินค้าที่ระลึกเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งนักท่องเที่ยวจะอุดหนุนเมื่อเกิดความประทับใจในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ โดยมีการประยุกต์หลักการจัดการเศรษฐกิจพอเพียงมาเข้ากับหมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ สามารถกำหนดเป็นหลักการ 7 ประการได้แก่ (ที่มา www.thaiciv.com สืบค้นวันที่ 1 มิถุนายน 2560) ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม กล่าวคือ ใช้เทคโนโลยีที่มีราคาไม่แพง แต่ถูกหลักวิชาการมีขนาดการผลิตที่เหมาะสม สอดคล้องกับความสามารถในการบริหารจัดการโมโลก และไม่เน้นกำไรระยะสั้นเป็นหลัก เน้นความซื่อสัตย์สุจริตในการประกอบการ ไม่เอาเปรียบผู้บริโภค เน้นการกระจายความเสี่ยงด้วยการสร้างผลิตภัณฑ์ที่หลากหลาย และ/หรือ มีความสามารถในการปรับเปลี่ยนผลผลิตได้เน้นการบริหารความเสี่ยงต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ก่อหนี้จนเกินขีดความสามารถในการจัดการ เน้นการใช้เสน่ห์ในท้องถิ่นในการขับเคลื่อน ชิตพงษ์ อัยสานนท์ (สืบค้นวันที่ 1 มิถุนายน 2560 www.thailandindustry.com)

โลจิสติกส์ท่องเที่ยว คือ “การจัดการประสานงานระหว่างกิจกรรมต่าง ๆ (Activities) เพื่อให้การไหลของนักท่องเที่ยว (Physical Flow) จาก

ต้นทางไปสู่ปลายทางโดยไม่มีข้อผิดพลาด และยังทำให้นักท่องเที่ยวได้รับความพึงพอใจสูงสุด” การขนส่งนักท่องเที่ยวเป็นเพียงกิจกรรมหนึ่งในโลจิสติกส์ท่องเที่ยว การขนส่งจะเกิดขึ้น ณ ช่วงหนึ่ง ๆ เท่านั้น ไม่ใช่ตลอดเส้นทาง เช่น กิจกรรมการขนส่งด้วยเครื่องบิน รถโดยสาร กิจกรรมการขนส่งด้วยเรือ ซึ่งจะไม่มีการขนส่งอีกเมื่ออยู่ในที่พัก

วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์ของการจัดการโลจิสติกส์ ก็เพื่อให้ได้มา R ทั้ง 7 คือ Right Time, Right Place, Right Position, Right Cost, Right Customer และ Right Value แต่สำหรับโลจิสติกส์การท่องเที่ยวแล้วควรเพิ่ม Right Safety และ Green Thinking เข้าไปด้วย โดยเฉพาะเรื่องของความปลอดภัยในการท่องเที่ยวของตัวนักท่องเที่ยวเอง และความร่วมมือกันจากทุกภาคส่วนในเรื่องของการรักษาสีแวดล้อม สถาปัตยกรรม การทำนุบำรุงรักษา จากการศึกษาและวิจัยดังกล่าว สามารถสรุปเป็นข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางในการพัฒนาการจัดการโลจิสติกส์การท่องเที่ยวเป็น 4 ส่วน คือ

1. การเคลื่อนที่ทางกายภาพ (Physical Flow) เร่งพัฒนาถนนและเส้นทางที่จะเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้ามาเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวได้ง่าย สะดวกรวดเร็วและปลอดภัย จัดการให้มีระบบขนส่งมวลชนที่มีมาตรฐานสามารถรองรับการท่องเที่ยวได้ทั้งในระดับ เชื่อมต่อระหว่างแหล่งท่องเที่ยวและระดับการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ดำเนินการด้านความปลอดภัยของการท่องเที่ยวอย่างมีแบบแผน การรักษาความปลอดภัย ณ สถานที่

ขนส่ง เส้นทางท่องเที่ยว การเดินทางกรณีฉุกเฉิน นักท่องเที่ยว สามารถเดินทางท่องเที่ยวในชนบทได้ โดยขนส่งมวลชนได้อย่างมั่นใจในความปลอดภัย เร่งปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค ด้านโลจิสติกส์ เช่น ไฟฟ้า ส่องสว่างตามถนน ทางเข้าแหล่งท่องเที่ยว น้ำประปา การเก็บขยะสิ่งปฏิกูล

2. การเคลื่อนที่ของ สารสนเทศ (Information Flow) จัดทำเว็บไซต์ที่สวยงามดึงดูดใจ มีข้อมูลครบถ้วน แจกข้อมูลการท่องเที่ยวผ่านระบบ ข้อมูล Online ให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าดูได้ทุกที่ทุกเวลา มีการประชาสัมพันธ์จุดแวะพักเที่ยวใหม่ ๆ ให้ทราบผ่านสื่อต่าง ๆ พร้อมจัดทำแผนที่เชื่อมโยงเส้นทาง การท่องเที่ยวจากแหล่งท่องเที่ยวเก่า ระบุจุดเริ่มต้น และปลายทางอย่างชัดเจน ให้นักท่องเที่ยวเข้าใจง่าย อย่างรวดเร็ว จัดทำป้ายบอกทางให้ชัดเจน ภาษา เข้าใจง่าย รูปแบบมาตรฐาน จำนวนเหมาะสม เพียงพอและจัดวางติดตั้งอย่างสวยงามเป็นระบบ

3. การเคลื่อนที่ทางการเงิน (Financial Flow) เพิ่มเครื่องเบิกเงินสดอัตโนมัติ (ATM) ให้มากขึ้นทั้ง จำนวนและสถานที่ติดตั้ง และสามารถใช้งานได้ ตลอดเวลา เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว ในการเบิกเงิน มาจับจ่ายใช้สอยได้ตลอดเวลา

4. องค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมกลุ่ม บุคคลหรือหน่วยงานเพื่อทำหน้าที่และบทบาทต่าง ๆ กันในการเสริมการ พัฒนาการจัดการโลจิสติกส์ การท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น เช่น เสริมสร้าง การพัฒนาด้านการเคลื่อนไหวทางกายภาพ และการเคลื่อนไหวของสารสนเทศ โดยการมีกลุ่มศูนย์ข้อมูล

การท่องเที่ยวให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว กลุ่มพัฒนา และจัดระเบียบป้ายบอกทาง กลุ่มมัคคุเทศก์เยาวชน ในพื้นที่นำทาง กลุ่มพัฒนาความปลอดภัยของ นักท่องเที่ยว มีการประสานความร่วมมือด้านความปลอดภัยระหว่างคนในชุมชน อบต. อสม. โรงพยาบาล ตำรวจ และองค์กรอื่น ๆ

เพื่อให้มีการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และมีประสิทธิภาพสอดคล้องตามนโยบายจาก ภาครัฐ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง การจัดการโซ่ อุปทานสำหรับการท่องเที่ยวในชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี เพื่อให้ทราบถึงแนวทางของการ พัฒนาในแต่ละองค์ประกอบของโซ่อุปทาน การท่องเที่ยวของชุมชนบ้านเชียงให้มีความสอดคล้อง และดำเนินการไปอย่างมีประสิทธิภาพ

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ไชยยศ ไชยมั่นคง และ มยุขพันธ์ ไชยมั่นคง (2554, หน้า 29) โลจิสติกส์และซัพพลายเชนไว้ว่า เป็น การเคลื่อนย้ายและเก็บรักษาผลิตภัณฑ์ต้องมี ประสิทธิภาพและประสิทธิผล การจัดการโลจิสติกส์ และซัพพลายเชนมีความซับซ้อน ความซับซ้อนเกิด จากขอบเขตที่กว้างและเกี่ยวข้องกับหลายฝ่ายใน องค์การและองค์การภายนอกจำนวนมาก แต่ละฝ่าย ต่างก็มีเป้าหมายของตนเอง เป้าหมายที่แตกต่างกัน อาจจะทำให้เกิดความขัดแย้งและขาดประสิทธิภาพใน ระบบซัพพลายเชน

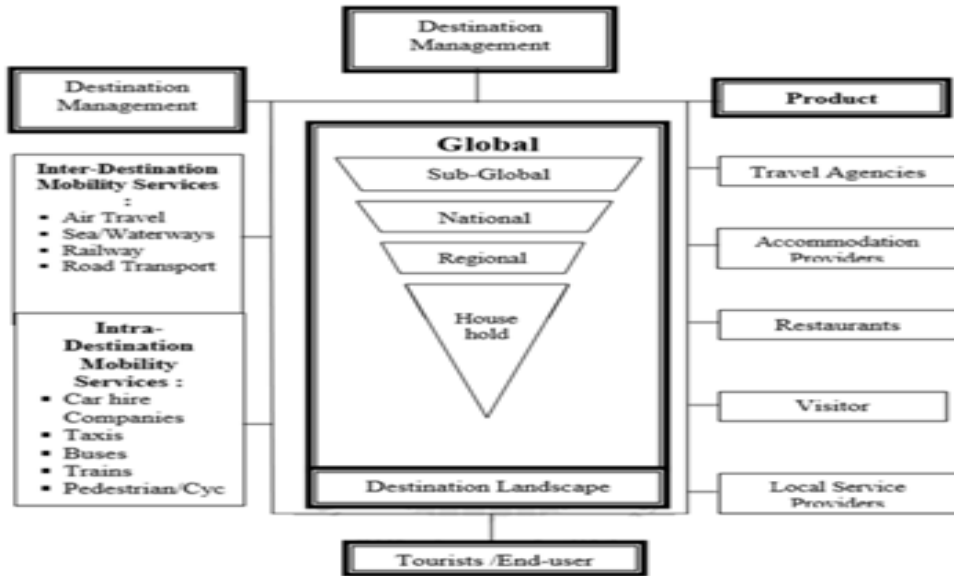
โซ่อุปทานเพื่อ การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (INPECO, European Parliament, Luxembourg, 2002) ได้เสนอ The tourism sustainability supply chain model ที่แสดงถึงผู้มีส่วนได้เสียที่แตกต่างกันของ

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นส่วนประกอบใน
ซัพพลายเชน ที่ได้เสนอสินค้าและบริการต่อ
นักท่องเที่ยวโดยแบบจำลองดังกล่าวยังได้แสดงถึง
การปฏิสัมพันธ์ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีศักยภาพใน

แต่ละระดับโดยสะท้อนผ่านประสบการณ์ของ
นักท่องเที่ยวและได้แสดงถึงลำดับความแตกต่างทาง
ภูมิศาสตร์ ตั้งแต่ในระดับ Global จนถึงระดับ
Household

ภาพที่ 1 ภาพแสดงห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (INPECO European Parliament, Luxembourg, 2002 หน้า 5)

การพัฒนาโซ่อุปทานการท่องเที่ยวอย่าง
ยั่งยืน ผู้วิจัยสามารถสรุปความได้ว่า การพัฒนาโซ่
อุปทานการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจะต้องมีการสร้างความ
ร่วมมือของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งจากเจ้าหน้าที่รัฐ
ผู้ประกอบการ ผู้นำชุมชนและชุมชนในแหล่ง
ท่องเที่ยวทั้งทางด้านบริหารจัดการด้านกายภาพ ด้าน
สารสนเทศและด้านการเงิน โดยยังคงสามารถรักษา
อัตตาลักษณ์ วัฒนธรรมและวิถีชุมชนและสร้าง
มูลค่าเพิ่มจากทรัพยากรในชุมชนได้อย่างมี
ประสิทธิภาพซึ่งเมื่อพัฒนาองค์ประกอบต่างๆได้

อย่างมีประสิทธิภาพก็จะนำมาซึ่งการพัฒนาโซ่
อุปทานการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนหลักการจัดการ
ท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ของเซอร์ลี อีเบอร์, 1993
(www.dasta.or.th สืบค้นวันที่ 1 มิถุนายน 2560)
ประกอบด้วยหลักการที่สำคัญอยู่ 10 ประการ คือ
อนุรักษ์โดยใช้ทรัพยากรอย่างพอดี (Using resource
sustainable) หมายถึง ต้องมีวิธีการจัดการใช้
ทรัพยากรที่มีอยู่เดิม ทั้งมรดกทางธรรมชาติและ
มรดกทางวัฒนธรรมอย่างเพียงพอหรือใช้อย่างมี
ประสิทธิภาพ ใช้อย่างประหยัดต้องคำนึงถึงต้นทุน

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

อันเป็นคุณค่า คุณภาพของธรรมชาติ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ประกอบด้วย การอนุรักษ์ ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง การสงวนรักษา คุณภาพของทรัพยากรให้มีคุณค่าต่อชีวิตที่ดี รู้วิธีการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ปรับปรุง บำรุงให้ เกิดประโยชน์ได้นาน เพิ่มพูน และเสริมสร้างไว้ให้ มีมากเพียงพอต่อการใช้เพื่อการดำรงชีวิตอย่าง เหมาะสมการปรับปรุงและฟื้นฟูทรัพยากรนั้น ต้อง คงความเป็นเอกลักษณ์อย่างดั้งเดิมไว้ให้มากที่สุด เกิดผลกระทบอันเป็นผลเสียน้อยที่สุด โดยการใช้อนุ มิตินโยบายที่บูรณาการกับเทคโนโลยีแบบใหม่การใช้ ทรัพยากรอย่างประหยัดอย่างเหมาะสมจะ สามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างยาวนานลดการบริโภค และใช้ทรัพยากรที่เกินความจำเป็นกับการลดของ เสีย (Reducing over- consumption and waste) ผู้ที่ เกี่ยวข้องต้องร่วมกันวางแผนการจัดการใช้ ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพหรือจัดหา ทรัพยากรอื่นที่มีคุณสมบัติและมีคุณภาพเหมือนกัน ใช้ทดแทนกันได้ เพื่อลดการใช้ทรัพยากรที่หายาก ส่วนการลดของเสีย เช่น ขยะปฏิภูลต้องหาวิธีการ จัดการโดยการแยกประเภทขยะ ขยะแห้งอาจนำ ระบบการหมุนเวียนการใช้ การใช้ซ้ำ และการแปรรูป กลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Reuse Renew Recycle) ขยะเปียกอาจนำไปทำปุ๋ยอินทรีย์และนำหมักปุ๋ย จุลินทรีย์ได้รักษาและส่งเสริมความหลากหลายของ ธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม (Maintain diversity) ต้องวางแผนขยายรากฐานการท่องเที่ยว โดยการ รักษาและส่งเสริมให้มีความหลากหลายเพิ่มขึ้นใน แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีอยู่เดิม โดย การเพิ่มคุณค่าและมาตรฐานการบริการ เพื่อให้ นักท่องเที่ยวใช้เวลาในการท่องเที่ยว ณ สถานที่นั้น นานขึ้นหรือกลับไปเที่ยวซ้ำอีก

ประสานการพัฒนาการท่องเที่ยว (Integrating tourism into planning) ต้อง มี การ ประสานแผนการพัฒนาในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ แผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (เทศบาล, อบต.) แผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนา กลุ่มจังหวัด แผนพัฒนาของกระทรวง ทบวง กรมที่ เกี่ยวข้องในพื้นที่ เพื่อให้การพัฒนาการทำงานใน สถานที่ท่องเที่ยวเดียวกันมีศักยภาพเพิ่มมากขึ้นนำ การท่องเที่ยวขยายฐานเศรษฐกิจในท้องถิ่น (Supporting local economy)ต้อง ประสานงานกับ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยงานรัฐ และ เอกชนที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมกิจกรรมการ ท่องเที่ยวในท้องถิ่น โดยสรรหาความโดดเด่นของ ทรัพยากรในท้องถิ่นนำไปประชาสัมพันธ์ และ ส่งเสริมการขายการท่องเที่ยว เพื่อให้ นักท่องเที่ยว เดินทางไปเที่ยวให้มากขึ้นเป็นการสร้างรายกระจาย สู่ประชากรที่ประกอบการในท้องถิ่น

การมีส่วนร่วมโดยการสร้างเครือข่าย พัฒนาการท่องเที่ยวกับท้องถิ่น (Involving local communities) ต้องร่วมทำงานกับท้องถิ่นแบบเป็น องค์การรวม (Participation Approach) โดยเข้าร่วมใน ลักษณะหน่วยงานร่วมจัด เช่น เป็นหน่วยงานร่วมทำ กิจกรรมสาธารณะประโยชน์ เป็นหน่วยงานร่วม วิเคราะห์ หรือร่วมแก้ปัญหาด้วยกัน เป็นหน่วยงาน ร่วมส่งเสริมการขายการท่องเที่ยวด้วยกัน เป็นต้น

นอกจากนั้น ยังต้องประสานเครือข่ายระหว่างองค์กรและท้องถิ่น เพื่อยกระดับคุณภาพของการจัดการการท่องเที่ยวในท้องถิ่นมีการประชุมกับผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน (Consulting stakeholders and the public) ต้องมีการประสานกับประชาคมในพื้นที่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กลุ่มผู้ประกอบการท่องเที่ยว สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา หน่วยงานราชการที่รับผิดชอบในพื้นที่ ร่วมประชุมหารือทั้งการเพิ่มศักยภาพให้กับแหล่งท่องเที่ยว การประเมินผลกระทบการท่องเที่ยว การแก้ไขปัญหาที่เกิดจากผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและด้านการตลาด โดยจัดการประชุมกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อร่วมปฏิบัติในทิศทางเดียวกัน เป็นการลดข้อขัดแย้งในด้านผลประโยชน์ที่ต่างกัน

การพัฒนาบุคลากร (Training staff) ต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ความรู้ การฝึกอบรม การส่งเจ้าหน้าที่ดูงานอย่างสม่ำเสมอให้มีความรู้ มีแนวคิด และวิธีปฏิบัติในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นการพัฒนาบุคลากรในองค์กร และเป็นการช่วยยกระดับมาตรฐานการบริการการท่องเที่ยว การจัดเตรียมข้อมูล คู่มือในการบริการชาวสารถการท่องเที่ยว (Marketing tourism responsibly) ต้องร่วมกับผู้ที่เกี่ยวข้องจัดเตรียมข้อมูลชาวสารถการท่องเที่ยว ชาวสารถการบริการการชายให้พร้อมและเพียงพอต่อการเผยแพร่ อาจจัดทำในรูปแบบสื่อทัศนูปกรณ์รูปแบบต่างๆ เช่น คู่มือการท่องเที่ยว คู่มือการตลาดการท่องเที่ยวในรูปแบบเอกสาร แผ่นพับ หนังสือคู่มือ วีดิโอ แผ่นซีดีรอม เป็นต้น

ประเมินผล ตรวจสอบ และวิจัย (Undertaking research) จำเป็นต่อการแก้ปัญหาและเพิ่มคุณค่าคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว การลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยว โดยจะต้องมีการประเมินผล การตรวจสอบผลกระทบ และการศึกษาวิจัยอย่างสม่ำเสมอ โดยการสอบถามผู้ใช้บริการโดยตรง การสอบถามเห็นจากใบประเมินผลหรือการวิจัยตลาดการท่องเที่ยว เพื่อทราบผลของการบริการนำมาปรับปรุงและแก้ไขการจัดการการบริการอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อความประทับใจและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว หมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์(ที่มา www.manager.co.th สืบค้นวันที่ 10 พฤษภาคม 2560) กระทรวงอุตสาหกรรมฝึกหน่วยงานรัฐ-เอกชน เดินหน้าปั้น “หมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์” หรือ “หมู่บ้าน CIV” ตามรอยเบื้องพระยุคลบาท ในหลวงรัชกาลที่ 9 นาร่อง 9 จังหวัด ชูเสน่ห์ท้องถิ่น พัฒนาธุรกิจท่องเที่ยว สร้างภูมิคุ้มกันชุมชนเข้มแข็ง เศรษฐกิจฐานรากแกร่ง ชานรับนโยบายรัฐบาลในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ไทยแลนด์ 4.0 เตรียมเปิดพื้นที่โชว์ผลงานต้นแบบจาก 9 ชุมชนนำร่อง ผ่านนิทรรศการ “หมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์” ในวันที่ 10-12 มีนาคม 2560 ณ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ พร้อมดึงกลุ่มเอเจนซีทัวร์ร่วมจับคู่ธุรกิจ (Business Matching) กับ 114 ผู้ประกอบการชุมชน

พรเทพ การศัพท์ รองอธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม เปิดเผยว่า รัฐบาลมีความมุ่งมั่นที่จะขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ประเทศไทยในยุค 4.0 ซึ่งจะต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจที่เน้นการใช้

แรงงานและมีมูลค่าเพิ่มเข้าไปสู่เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนบนพื้นฐานความรู้และนวัตกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่ม โดยมุ่งเน้นการติดต่ออาศัยการใช้ความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนการนำเทคโนโลยีและ

นวัตกรรมมาเป็นปัจจัยหลักในการขับเคลื่อนและยกระดับขีดความสามารถเพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถปรับตัวให้ทันต่อสถานการณ์เศรษฐกิจโลก (ที่มา www.thaiciv.com สืบค้นวันที่ 1 มิถุนายน 2560)

ภาพที่ 2 ภาพแสดงการแถลงข่าวเปิดตัวหมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ CIV (ที่มา : www.thaiciv.com)

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญและการเก็บข้อมูลโดยการสังเกต กลุ่มตัวอย่างที่กำหนดได้แก่นักท่องเที่ยว กลุ่มชุมชน กลุ่มผู้ประกอบการ และเจ้าหน้าที่รัฐ ในพื้นที่แหล่งโบราณคดีบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี โดยกำหนดประชากรแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มได้แก่ (1) นักท่องเที่ยว (2) กลุ่มชุมชน (3) กลุ่มผู้ประกอบการ (4) เจ้าหน้าที่รัฐ (อบต.) กำหนด

วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น Non – probability Sampling โดยใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบบังเอิญ Accidental Sampling โดยกำหนดให้มีขนาดของกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 72 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น 2 ส่วนด้วยกันได้แก่ (1) แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เพื่อทำการสัมภาษณ์เชิงลึก In – depth Interview กับกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญภายในบริเวณแหล่งโบราณคดีบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี (2) แบบสังเกต เพื่อทำการจดบันทึกและถ่ายภาพ ที่เกี่ยวข้องกับการ

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

เรื่อง แนวทางการพัฒนาโซ่อุปทานการท่องเที่ยว
อย่างยั่งยืน แหล่งโบราณคดีบ้านเชียง จังหวัด
อุดรธานีและใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลจากการ

สัมภาษณ์และการสังเกตใช้วิธีการบูรณาการ
นำเสนอผลการศึกษาโดยสรุปตามหัวข้อคำถามใน
การสัมภาษณ์และการสังเกต

ผลการวิจัย

ประเด็นคำถาม	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
<p>เพราะสาเหตุใดจึงเดินทางมา ท่องเที่ยวยังแหล่งโบราณคดี บ้านเชียง</p>	<p>ในภาพรวมนักท่องเที่ยวผู้ตอบการสัมภาษณ์ให้ความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าต้องการมาศึกษาแหล่งมรดกโลก ต้องการมาศึกษาวัตถุโบราณ วัฒนธรรมของชุมชนโบราณ แต่ไม่ได้ทราบถึงอัตลักษณ์ของชุมชนบ้านเชียง ที่มีเป็นชุมชนชาวไทพวนที่มีอาหารของชาวไทพวน การพักผ่อน ซึ่งนักท่องเที่ยวจะมีการรับรู้ก่อนเดินทางมาเพียงแค่มิวตดูโบราณ เครื่องปั้นดินเผาเพียงอย่างเดียว และในการเดินทางมายังแหล่งโบราณคดี บ้านเชียงยังสามารถเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียงได้อีกด้วยคือ คำชะโนด และทะเลบัวแดง ซึ่งสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้ภายใน 1 วันและกลับไปพักผ่อนยังในเขตเมืองอุดรธานีหรือเดินทางไปยังสกลนครต่อ ในส่วนของกลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ และเจ้าหน้าที่รัฐ มิได้มุ่งมองไปในทิศทางเดียวกันว่าสาเหตุที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางมาท่องเที่ยวยังแหล่งโบราณคดี บ้านเชียงคือ ต้องการมาศึกษาแหล่งมรดกโลกและวัตถุโบราณ เครื่องปั้นดินเผา แต่ไม่ทราบว่าภายในชุมชนก็มีกิจกรรมอื่นๆ</p>
<p>ในการเดินทางมายังแหล่ง โบราณคดีบ้านเชียงมีอุปสรรค อะไรบ้าง</p>	<p>ในภาพรวมนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่มานำรถยนต์ส่วนตัวเดินทางมาเองจึงไม่มีปัญหาการเดินทาง สำหรับนักท่องเที่ยวที่มาโดยรถโดยสารประจำทาง สาย อุดรธานี – สกลนคร จะพบปัญหาการเดินทางเข้ามายังแหล่งโบราณคดี ที่ไม่มีรถโดยสารบริการ กลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ให้ความเห็นเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่า ปัญหาในการเดินทางมายังแหล่งโบราณคดีบ้าน เชียงคือไม่มีรถโดยสารสาธารณะ</p>
<p>ท่านมีปัญหาในการเดินทาง ท่องเที่ยว ภายใน แหล่ง</p>	<p>ในภาพรวมนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่นำรถยนต์มาเองจะไม่มีปัญหาการเดินทางท่องเที่ยวภายในแหล่งโบราณคดีบ้านเชียง เนื่องจากสามารถใช้รถยนต์ตัวเองเดินทางไปยังแหล่งชมจุดอื่นๆเช่น วัดโพธิ์ศรีใน วัดสันติวนา</p>

<p>โบราณคดีบ้านเชียงหรือ พิพิธภัณฑ์อย่างไร</p>	<p>รวม แต่หากเป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาโดยรถโดยสารสาธารณะก็จะต้อง เดินเท้าไปยังแหล่งชมจุดอื่นๆทำให้ไม่ได้รับความสะดวก กลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ให้ความเห็นเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่า หาก เป็นนักท่องเที่ยวที่ไม่มีรถยนต์ส่วนบุคคลเดินทางมาเองก็จะมีความสะดวก ในการเดินทางไปยังแหล่งจุดชมอื่นๆ</p>
<p>ท่านทราบ/ให้ข้อมูลแหล่ง โบราณคดีบ้านเชียงจากแหล่ง ใด / ผ่านวิธีการใด</p>	<p>นักท่องเที่ยวส่วนมากจะทราบจากสื่อประชาสัมพันธ์อื่นๆอยู่แล้วว่าบ้านเชียง เป็นแหล่งมรดกโลกกลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ให้ความเห็นว่าการ ให้ข้อมูลว่าปัจจุบันมีสื่อสังคมออนไลน์เป็นที่นิยมทำให้การเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสารทำได้ง่ายมากขึ้นและมีต้นทุนต่ำหรือไม่มีเลย ซึ่งจากนโยบายของ ภาครัฐด้านการสร้างหมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ CIV</p>
<p>ท่านพบปัญหาด้านการ รับประทานอาหาร เครื่องดื่ม ห้องน้ำ จุดพักผ่อนระหว่าง เดินเยี่ยมชมหรือไม่</p>	<p>นักท่องเที่ยวส่วนมากจะให้ความเห็นว่าด้านเครื่องดื่มและห้องน้ำมีความ สะดวกสบายมีร้านค้าจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มอยู่ใกล้เคียงบริเวณที่เดิน ท่องเที่ยว กลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ให้ความเห็นในทิศทาง เดียวกันว่าไม่มีปัญหาหากเป็นเวลาช่วงกลางวันแต่ถ้าหากนักท่องเที่ยวที่ค้าง แรมโดยไม่ได้มากับหมู่คณะจะไม่ได้รับความสะดวกสบายในการหาอาหาร รับประทาน</p>
<p>ท่านจะพักค้างแรมภายใน แหล่งโบราณคดีบ้านเชียง หรือไม่</p>	<p>นักท่องเที่ยวที่ไม่ได้ทำการจองแพ็คเกจกับทางกลุ่มโฮมสเตย์ให้ความคิดเห็น ว่าไม่นอนค้างแรมเนื่องจากไม่ทราบมาก่อนว่าสามารถค้างแรมได้กลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ให้ความเห็นในทิศทางเดียวกันว่า นักท่องเที่ยวที่ ไม่ได้จองแพ็คเกจทัวร์ส่วนมากจะไม่ค้างแรมเนื่องจากไม่ทราบว่าที่พักร้าง แรม</p>
<p>ท่านคิดว่าค่าใช้จ่ายในการ เดินทางมาแหล่งโบราณคดี บ้านเชียงคุ้มค่าหรือไม่</p>	<p>นักท่องเที่ยวส่วนมากให้ความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าคุ้มค่า ค่าใช้จ่าย ไม่สูง ส่วนกลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ก็ให้ความคิดเห็นว่าเป็น กลุ่มชุมชนและผู้ประกอบการส่วนมากเป็นเจ้าของพื้นที่เองจึงทำให้ต้นทุน การประกอบการไม่สูงมากนัก</p>
<p>ท่านมีปัญหาในการซื้อสินค้า และขนส่งของที่ระลึกหรือไม่</p>	<p>นักท่องเที่ยวส่วนมากที่นำรถยนต์ส่วนบุคคลมาเองจะสามารถซื้อ เครื่องปั้นดินเผาขนาดใหญ่และนำกลับไปเองได้ แต่นักท่องเที่ยวที่มาเป็นหมู่ คณะและมาโดยรถโดยสารสาธารณะจะสามารถซื้อได้เพียงของที่ระลึก</p>

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

	<p>เสื้อผ้า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นกังวลถ้าหากซื้อเครื่องปั้นดินเผากลับไป เนื่องจากไม่มั่นใจในบรรจุภัณฑ์ ส่วนกลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ก็ให้ความคิดเห็นว่า ทางผู้ประกอบการมีบริการที่บ่มเพาะอย่างดีป้องกันการแตกเสียหาย และนำไปส่งยังผู้ให้บริการขนส่งในเมืองหรือไปรษณีย์เพื่อ บริการขนส่ง</p>
<p>คำแนะนำในการพัฒนาการ ท่องเที่ยวแหล่งโบราณคดีบ้าน เชียง</p>	<p>นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นว่า ด้านข้อมูลข่าวสารควรมีการ ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ให้มากขึ้น ด้านการจัดการทางกายภาพ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นว่า ควรมีการจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดกิจกรรมที่มีมูลค่าเพิ่ม ด้านการจัดการทางการเงิน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นว่า มีความสะดวกสบายอยู่ ส่วนกลุ่มชุมชน ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่รัฐ ให้ความคิดเห็นตรงกันว่าภาครัฐควรมีการ สนับสนุนงบประมาณในการประชาสัมพันธ์และงบประมาณในการปรับปรุง พื้นที่ภายในแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงให้มีความทันสมัยและสามารถ ให้บริการได้กับทุกเพศทุกวัยที่เดินทางมาท่องเที่ยว</p>

ภาพที่ 3 ภาพจากการเก็บข้อมูล - แสดงการจัดการทางกายภาพที่พบปัญหาด้านพื้นที่จอดรถ และนักท่องเที่ยวต้องเดินบนทางถนน

ภาพที่ 4 ภาพจากการเก็บข้อมูล - แสดงกิจกรรมของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นมาเรียนรู้การเขียน ลวดลายบนเครื่องปั้นดินเผา

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ภาพที่ 5 ภาพจากการเก็บข้อมูล - แสดงการจัดการทางกายภาพที่พบปัญหาหนักท้องเที่ยวต้องเดินบนทางถนน

สรุปและอภิปรายผล

การจัดการโซ่อุปทานสำหรับการท่องเที่ยวในชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี นั้นสามารถสรุปเป็นแนวทางได้ดังนี้

โซ่อุปทานการท่องเที่ยว	แนวทางการจัดการ
ด้านกายภาพ	ภาครัฐให้การสนับสนุนรถโดยสารประจำทางให้สามารถวนรถเข้ามาส่งและรับนักท่องเที่ยวถึงแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงจัดการพื้นที่ทางเดินเท้าให้มีความปลอดภัยด้วยแนวคิดการออกแบบเพื่อทุกคนจัดทำคู่มือการเดินทางท่องเที่ยวภายในแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงอย่างละเอียดเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เดินชมได้อย่างครบถ้วนจัดหารถจักรยานให้นักท่องเที่ยวเช่าเพื่อให้สามารถเดินทางท่องเที่ยวภายในแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงได้อย่างสะดวกสบายจัดทำกิจกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีอยู่ภายในแหล่งโบราณคดีบ้านเชียง อาทิเช่น การวิ่งออกกำลังกาย การทำอาหาร การเรียนรู้ทางการเกษตร การทอผ้า การสร้างเครื่องตกแต่งบ้านด้วยเครื่องปั้นดินเผาควรมีร้านอาหารบริการตอนกลางคืนเพื่อเป็นทางเลือกให้นักท่องเที่ยว
ด้านสารสนเทศ	จัดสื่อประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ให้มากขึ้น จัดทำสื่อที่บ่งบอกถึงอัตลักษณ์ของชุมชนการทำสื่อเสียงบรรยายในการเดินชมภายในพิพิธภัณฑ์จัดทำสื่อที่อธิบายถึงกิจกรรมต่างๆที่สามารถให้นักท่องเที่ยวมาพักผ่อนค้างแรมและมีกิจกรรมให้ทำตลอดเวลาที่พักค้างแรมและเพิ่มอัตราการใช้จ่ายสร้างระบบจองห้องพักและกิจกรรมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์
ด้านการเงิน	ด้านการเดินทางเข้ามายังแหล่งโบราณคดีที่ต้องว่าจ้างรถจักรยานยนต์เข้ามาหรือรถสามล้อที่มีราคาแพง ถ้าหากสามารถให้รถโดยสารวนรถเข้ามาได้

TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

	ก็จะทำให้ประหยัดควมนำระบบการชำระเงินผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์มาให้บริการ
ด้านองค์ประกอบอื่นๆ	ควรให้กลุ่มชุมชนสามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆโดยยังคงความเป็นอัตลักษณ์ของแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงไว้เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผู้ประกอบการและกลุ่มชุมชนภาครัฐโดยเจ้าหน้าที่ภาครัฐควรมีการปรับปรุงภูมิทัศน์โดยการนำเอาแนวความคิดการออกแบบเพื่อทุกคน Universal Design มาประยุกต์ให้เพื่อยกระดับแหล่งท่องเที่ยวโบราณคดีบ้านเชียงให้มีความเป็นสากลมากขึ้นควรมีการจัดประชุมชุมชนเพื่อให้มีส่วนร่วมในแนวทางการจัดการโซ่อุปทานการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนเกิดสมดุลกันทั้งชุมชน

การอภิปรายผลการศึกษาวิจัย

การจัดการโซ่อุปทานสำหรับการท่องเที่ยวในชุมชนบ้านเชียง จังหวัดอุดรธานี พบได้จากการสรุปผลการวิเคราะห์การวิจัยจะพบการจัดการโซ่อุปทานการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับแนวคิดของหลักการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของชิตพงษ์ อัยสานนท์ และ เซอร์ลี อีเบอร์ : 1993 ทั้ง 10 ประการด้วยกัน ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องกันภายในโซ่อุปทานของชุมชนบ้านเชียงต้องมีความร่วมมือกันเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการพัฒนาโซ่อุปทานอย่างยั่งยืนซึ่งสามารถอภิปรายได้ดังนี้

แนวทางการจัดการโซ่อุปทานการท่องเที่ยว ควรมีการพัฒนากิจกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีอยู่ภายในชุมชนบ้านเชียง อาทิเช่น การวิ่งออกกำลังกาย การทำอาหาร การเรียนรู้ทางการเกษตร การทอผ้า การสร้างเครื่องตกแต่งบ้านด้วย

เครื่องปั้นดินเผา การสร้างและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆโดยยังคงความเป็นอัตลักษณ์ของแหล่งโบราณคดีบ้านเชียงไว้เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผู้ประกอบการและกลุ่มชุมชน จะสอดคล้องกับการอนุรักษ์โดยใช้ทรัพยากรอย่างพอดีและการรักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติ สังคมและวัฒนธรรม โดยการใช้อนุภูมิปัญญาพื้นบ้านประยุกต์กับเทคโนโลยีแบบใหม่การใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดอย่างเหมาะสมจะสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างยาวนาน

การจัดการโซ่อุปทานการท่องเที่ยวด้านกายภาพ ด้านการขอภาครัฐให้การสนับสนุนรถโดยสารประจำทางให้สามารถวนรถเข้ามาส่งและรับนักท่องเที่ยวถึงชุมชนบ้านเชียง การปรับปรุงภูมิทัศน์โดยการนำเอาแนวความคิดการออกแบบเพื่อทุกคน Universal Design มาประยุกต์ให้เพื่อยกระดับแหล่งท่องเที่ยวโบราณคดีบ้านเชียงให้มีความเป็นสากลการจัดประชุมชุมชนเพื่อให้มีส่วนร่วมในแนวทางการ

จัดการใช้อุปทานการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนเกิดสมดุลกันทั้งชุมชน และการขยายฐานเศรษฐกิจในท้องถิ่น การจัดการใช้อุปทานการท่องเที่ยวด้านสารสนเทศ ด้านจัดสื่อประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ให้มากขึ้น จัดทำสื่อที่บ่งบอกถึงอัตลักษณ์ของชุมชน การทำสื่อเสียงบรรยายในการเดินชมภายในพิพิธภัณฑ์ จัดทำสื่อที่อธิบายถึงกิจกรรมต่างๆที่สามารถให้นักท่องเที่ยวมาพักผ่อนค้างแรมและมีกิจกรรมให้ทำตลอดเวลาที่พักค้างแรมและเพิ่มอัตราการใช้จ่าย สร้างระบบจองห้องพักและ

กิจกรรมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ นั้นก็สอดคล้องกับการจัดเตรียมข้อมูลเพื่อเป็นคู่มือในการบริการข่าวสารการท่องเที่ยว การจัดการใช้อุปทานด้านการเงิน ควรนำระบบการชำระเงินผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์มาให้บริการก็นำมาซึ่งความสะดวกสบายในการชำระเงิน และถ้าสามารถพัฒนาให้มีรถโดยสารเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวก็ทำให้เกิดความประหยัดและคุ้มค่าในการเดินทางมายังชุมชนบ้านเชียง

เอกสารอ้างอิง

- ไชยยศ ไชยมั่นคง, มยุขพันธุ์ ไชยมั่นคง (2554) กลยุทธ์โลจิสติกส์และซัพพลายเชนเพื่อการแข่งขันในตลาดโลก กรุงเทพมหานคร บริษัท วิชั่น พีริเพรส จำกัด
- ชิตพงษ์ อัยสานนท์, สืบค้นวันที่ 1 มิถุนายน 2560 www.thailandindustry.com
- ปณัสยา สิริรุ่งโรจน์กนก. (2559) พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการจัดการโลจิสติกส์การท่องเที่ยว กรณีศึกษา ตลาดน้ำอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม. งานนิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- หมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ CIV สืบค้น www.manager.co.th วันที่ 10 พฤษภาคม 2560
- หลักการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ของเซอร์ลี อีเบอร์, 1993, www.dasta.or.th สืบค้นวันที่ 1 มิถุนายน 2560
- Luxembourg: European Parliament, (2002). European Union Action in the Tourism Sector – improving support measures for sustainable tourism. สืบค้นวันที่ 2 มิถุนายน 2560

